

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Š. H.**, zast. JUDr. Evou Křupkovou, advokátkou, se sídlem Pardubice, tř. Míru 98, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o zvýšení důchodu pro bezmocnost, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 31. 1. 2006, č. j. 54 Cad 75/2005 – 59,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 31. 1. 2006, č. j. 54 Cad 75/2005 – 59, se ve výroku I. a III. **zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení. V bodě II. výroku zůstává napadený rozsudek nezměněn.
- II.** Zástupkyni stěžovatele JUDr. Evě Křupkové, advokátce, se sídlem Pardubice, tř. Míru 98, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 650 Kč a tato jí bude vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2005, č. x zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ust. § 70 odst. 1 písm. a) zák. č. 100/1988 Sb. v platném znění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že žalobce není podle posudku OSSZ v P. ze dne 17. 3. 2005 ani částečně bezmocný, neboť při nezbytných životních úkonech nepotřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce „odvolání“, v němž uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí ČSSZ o odebrání bezmocnosti. Žádal, aby mu byl vrácen plný invalidní

důchod, bezmocnost a ZTP II. stupně. V dalším podání z téhož data uvedl, že lékař OSSZ („pan C.“) nerespektuje odborné lékaře a již dvakrát mu odebral důchod. Dále popisoval rozmluvu s tímto lékařem a současně připojil řadu odborných lékařských nálezů. Na výzvu krajského soudu doplnil, že žaluje Českou správu sociálního zabezpečení, protože mu bezdůvodně odňala ZTP, bezmocnost a plný invalidní důchod, přestože jeho zdravotní stav je velmi špatný. Navrhoval, aby mu bylo vše vráceno.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, po provedeném jednání rozsudkem ze dne 31. 1. 2006, č. j. 54 Cad 75/2005 – 59, žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2005, č. x zamítl. Pod bodem II. výroku uvedl, že žaloba se v části, jíž se žalobce domáhal přiznání plného invalidního důchodu a přiznání mimořádných výhod II. stupně – průkaz ZTP, odmítá. Dále rozhodl (výrok III. rozsudku) o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozsudku vycházel ze záznamu o jednání okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 3. 2005 a z posudku Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v H. K. ze dne 30. 11. 2005. Vzal za prokázané, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí nepotřeboval dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých životních úkonech a nebyl osobou prakticky nevidomou. Konstatoval, že žalovaná v řízení předcházejícím napadeného rozhodnutí posoudila zjištěný skutečný stav věci – míru soběstačnosti žalobce – pro účely zvýšení důchodu pro bezmocnost v souladu se zákonem o sociálním zabezpečení a prováděcí vyhláškou. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl zkrácen na veřejném právu na zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost, neboť k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl osobou částečně bezmocnou, nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), zamítnout. Pokud jde o požadavky žalobce na přiznání plného invalidního důchodu a mimořádných výhod II. stupně soudem, soud tyto nároky pod bodem II. rozsudku odmítl, neboť se jedná o nepřipustné nároky, když s nimi není napadáno rozhodnutí, které by mohl soud přezkoumávat. Soudu proto nezbylo, než žalobu v této části podle § 46 odst. 1 písm a) s. ř. s. pro nedostatek podmínek řízení odmítnout.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že nesouhlasí s posouzením posudkové komise, které učinila při návštěvě v jeho bytě. Zdůrazňoval, že když vstával z postele za pomoci manželky, tak spadl. Poukazoval na to, že mu se všemi úkony rozhodnými pro posouzení bezmocnosti pomáhá manželka, neboť se nemůže sám vykoupat, učesat se, vzít si jídlo. Chodí o dvou berlích velice těžko a nyní už vůbec nechodí. Namítal dále, že lékař OSSZ nerespektuje odborné lékařské nálezy, které doporučují přiznání plného invalidního důchodu. Stěžovatel současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud usnesením ze dne 4. 4. 2006, č. j. 54 Cad 75/2005 – 80 ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni, advokátku JUDr. Evu Křupkovou, se sídlem Pardubice, tř. Míru 98.

V doplnění kasační stížnosti (sepsané prostřednictvím zástupkyně) stěžovatel namítal, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tuto vadu stěžovatel spatřoval v tom, že nebyl poučen o možnosti ustanovení zástupce pro řízení před tímto soudem, ačkoliv zde byly konkrétní důvody se domnívat, že nebyl schopen činit podání po věcné i právní stránce správná a odpovídající dané věci a i jinak se v soudním sporu orientovat a postupovat adekvátním způsobem, jinými slovy, že nebyl schopen zformulovat žalobu. Stěžovatel poukazoval na podání učiněná ve věci a v této souvislosti na článek 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod,

dále na ust. § 36 odst. 1 a § 35 odst. 8 s. ř. s. a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech 1 Afs 127/2005 a 2 Azs 92/2005. Dovožoval, že krajský soud měl v daném případě postupovat podle § 35 odst. 8 s. ř. s. a stěžovateli ustanovit k ochraně jeho zájmů zástupce. Tím, že tak krajský soud nepostupoval, nesplnil povinnost uloženou mu v § 36 odst. 1 s. ř. s. a zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a navrhovala, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se musel nejdříve zabývat námitkami procesního charakteru, neboť stěžovatel spatřoval vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v postupu soudu, který považovat za postup v rozporu s čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s § 35 odst. 8 a § 36 odst. 1 s. ř. s. Pokud by byla vada takového významu shledána, musel by totiž Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení, aniž by se mohl dále zabývat ostatními námitkami stěžovatele směřujícími do merita věci.

Stěžovateli lze přisvědčit potud, pokud tvrdí, že jeho podání (žaloba) nebyla z hlediska ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. zcela perfektní, neboť stěžovatel se i přes výzvu soudu obsaženou v usnesení ze dne 19. 7. 2005, č. j. 54 Cad 75/2005 – 24 dovolával toho, aby mu bylo vráceno to, co mu bylo odňato, tedy plný invalidní důchod, zvýšení důchodu pro bezmocnost a mimořádné výhody II. stupně, a to přesto, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo rozhodnutí žalované, jímž byla žádost o zvýšení důchodu pro bezmocnost zamítnuta. Přes uvedené nedostatky stěžovatelových podání, však lze (a to i se zřetelem k jedinému výroku obsaženému v napadeném rozhodnutí žalované) zcela jednoznačně dospět k závěru, že se stěžovatel domáhal přiznání zvýšení důchodu pro bezmocnost. Ostatně krajský soud žalobu stěžovatele neodmítl pro nedostatek náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., ale přezkoumal ji věcně. Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného neshledal v postupu soudu, tedy ve skutečnosti, že stěžovatel nebyl poučen ve smyslu § 36 odst. 1 s. ř. s. o možnosti ustanovení zástupce, takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedenou námitku tedy za důvodnou nepovažoval.

Pokud jde o posouzení věci samé, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2005, č. x, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ust. § 70

odst. 1 písm. a) zák. č. 100/1998 Sb v platném znění. Rozhodnutí o nároku na dávku, jejíž přiznání je podmíněno zdravotním stavem, je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení pak posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů, jakož i skutečnosti rozhodné pro přiznání, odnětí, event. změnu zvýšení důchodu pro bezmocnost, Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. v platném znění). Uvedené komise jsou přitom ze zákona povolány nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti, event. rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popř. ošetřování jinou osobou při úkonech bráných v úvahu pro posouzení bezmocnosti, ale i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti a o jejím stupni ve smyslu ust. § 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., třebaže jde v oblasti rozhodování o zákonných nárocích ve věcech důchodového zabezpečení (pojištění) především o pojmy právní. Posudek posudkové komise ovšem soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně vzhledem k jeho mimořádnému významu v tomto řízení, plynoucímu z uvedené zákonné úpravy, nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost a nejsou-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, bývá zpravidla v řízení důkazem rozhodujícím.

Krajský soud v projednávané věci sice nepochybil, když vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ČR v H. K. ze dne 30. 11. 2005, avšak Nejvyšší správní soud nesdílí jeho závěry o úplnosti a přesvědčivosti tohoto posudku.

Z obsahu posudkové dokumentace bylo zjištěno, že stěžovatel byl uznán částečně invalidním od října 1991 a rozhodnutím žalované ze dne 22. 10. 1992 mu byl přiznán od 1. 10. 1991 částečný invalidní důchod. Podle záznamu o jednání OSSZ P. ze dne 9. 6. 1998 byl stěžovatel uznán plně invalidním od 6. 4. 1998, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle kap. VI. odd. B pol. 10b) celkem 70 %. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 1998 byl stěžovateli přiznán od 6. 4. 1998 plný invalidní důchod. Podle záznamu o jednání OSSZ v P. ze dne 17. 12. 1998 byl stěžovatel od listopadu 1998 uznán převážně bezmocným a rozhodnutím žalované ze dne 2. 2. 1999 mu bylo přiznáno od 1. 11. 1998 zvýšení důchodu pro bezmocnost ve výši 852 Kč měsíčně. Podle záznamu o jednání OSSZ P. ze dne 17. 6. 2002 již stěžovatel nebyl plně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle kap. IV. pol. 1c) 50 %. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 6. 2002 byl stěžovateli od 20. 7. 2002 odňat plný invalidní důchod a zvýšení důchodu pro bezmocnost. Uvedené rozhodnutí však bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 6. 2003, č. j. 32 Ca 132/2002 – 22 zrušeno pro vady řízení a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení. Poté žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 9. 2003 uvolnila stěžovateli od 20. 7. 2002 plný invalidní důchod a zvýšení důchodu pro bezmocnost v celkové výši 7853 Kč měsíčně. Na základě mimořádné kontroly provedené dne 24. 10. 2003 u OSSZ v P., bylo uzavřeno, že stěžovatel již není bezmocný a to od 24. 10. 2003. Rovněž na základě mimořádné kontroly plného invalidního důchodu ze dne 16. 1. 2004 bylo uzavřeno, že stěžovatel již není plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle kap. IV. pol. 1b) celkově 50 %. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2004 byl stěžovateli odňat od 20. 5. 2004 plný invalidní důchod a rozhodnutím ze dne 20. 4. 2004 byl stěžovateli od 20. 5. 2004 přiznán částečný invalidní důchod. Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2004 bylo stěžovateli odňato od 20. 2. 2004 zvýšení důchodu pro bezmocnost. Dne 3. 2. 2005 podal stěžovatel žádost o zvýšení důchodu pro bezmocnost, přičemž podle záznamu o jednání ze dne 17. 3. 2005 nebyl shledán bezmocným, neboť podle názoru lékaře OSSZ nepotřeboval dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech a nešlo ani o občana prakticky nebo úplně nevidomého.

V dané věci je nutno především zdůraznit, že zvýšení důchodu pro bezmocnost je vázáno na pobírání některého z důchodů důchodového pojištění. Touto skutečností se sice krajský soud nezabýval, ale z výše uvedeného obsahu posudkového spisu zcela jednoznačně plyne, že stěžovatel je poživatelé částečného invalidního důchodu. Z obsahu posudkového spisu pak bylo zjištěno i to, že stěžovateli bylo v roce 1998 přiznáno zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost, a to na podkladě záznamu o jednání ze dne 17. 12. 1998, podle něhož byl stěžovatel uznán od listopadu 1998 převážně bezmocným. Nelze se tedy ztotožnit se zjištěním posudkové komise učiněným v jejím posudku, která v tomto posudku uvádí, že stěžovateli byl od října 2001 zvýšen důchod údajně o převážnou bezmocnost s tím, že jednání OSSZ o přiznaném stupni bezmocnosti nebylo nalezeno. Skutečnost, že posudková komise nenašla v posudkové dokumentaci záznam o jednání OSSZ ze dne 17. 12. 1998 a rozhodnutí ze dne 2. 2. 1999, kterým bylo přiznáno zvýšení důchodu pro bezmocnost ve výši 852 Kč, sama o sobě nasvědčuje neúplnosti posudku, neboť posudková komise pro své úvahy nevycházela ze situace, která zde byla v roce 1998, kdy byl stěžovatel uznán převážně bezmocným, což samo o sobě neznamena pouze neúplnost posudku, ale i jeho nepřesvědčivost, a rozhodně nesvědčí o svědomitém přístupu k posouzení této věci.

Pokud by totiž posudková komise porovnála lékařský nález pro zjištění bezmocnosti ze dne 30. 11. 1998, na jehož základě byla uznána převážná bezmocnost, s lékařským nálezem pro zjištění bezmocnosti ze dne 18. 2. 2005, který byl podkladem řízení o nyní posuzované žádosti, musela by dospět k závěru, že tyto nálezy se prakticky neliší. Podle obou nálezů šlo u stěžovatele o stav trvalý, který se nemůže zlepšit, ale může se zhoršit. Z obou nálezů vyplývá, že stěžovatel nebyl schopen samostatně a spolehlivě brát předepsané léky, nebyl schopen se učesat, oholit, vykoupat ve vaně, otevřít a zavřít okno, obléci a svléci si oděv, obout se, obléci a svléci si ponožky. Stěžovatel byl schopen chůze se dvěma francouzskými holemi a nebyl schopen použít bez pomoci klozetu a toaletního papíru. Naskytá se tedy otázka, jakým způsobem bylo v případě stěžovatele postupováno, když na podkladě prakticky shodných prvotních lékařských nálezů pro zjištění bezmocnosti vypracovaných praktickým lékařem, u něhož je předpoklad nejbližšího kontaktu s pacientem, byl stěžovatel uznán v roce 1998 převážně bezmocným a v roce 2005 za stejného stavu nebyl shledán ani částečně bezmocným, a to za situace, kdy zákonné podmínky vzniku nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost se nezměnily.

Dále je nutno uvést, že přestože lékař OSSZ v záznamu o jednání ze dne 17. 3. 2005 vycházel z lékařského nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 18. 2. 2005, dospěl k závěru, že stěžovatel není ani částečně bezmocný. Za situace, kdy z lékařského nálezu ze dne 18. 2. 2005 vyplývá, (a jiná skutková zjištění učiněna nebyla), že stěžovatel nebyl schopen samostatně a spolehlivě brát předepsané léky, učesat se, oholit se, vykoupat se ve vaně, otevřít a zavřít okno, obléci a svléci si oděv, obout se, obléci a svléci si ponožky, dále byla prokázána chůze o dvou francouzských holích a to, že stěžovatel nebyl schopen bez pomoci použít klozet a toaletní papír, je závěr lékaře OSSZ o tom, že posuzovaný potřebuje občasnou a částečnou pomoc při některých úkonech sebeobsluhy, ale postižení neodpovídá žádnému stupni bezmocnosti, závěrem zcela nepřesvědčivým.

Byla-li podle § 2 odst. 1 vyhl. č. 284/1995 Sb. za částečně bezmocnou považována fyzická osoba, která potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání, je nasnadě otázka, z jakých důvodů lékař

OSSZ nedospěl k závěru, že stěžovatel je alespoň částečně bezmocný, resp. které ještě další úkony by stěžovatel neměl zvládat, aby alespoň za částečně bezmocného považován byl.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že záznam o jednání OSSZ ze dne 17. 3. 2005, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, je naprosto nepřesvědčivý, neboť posudkové závěry jsou v rozporu se skutkovými zjištěními i s ust. § 2 vyhl. č. 284/1995 Sb.

Neúplnost a nepřesvědčivost posouzení zdravotního stavu a rozsahu schopnosti sebeobsluhy neodstranila ani Posudková komise MPSV ČR, která sice stěžovatele navštívila, ale v posudku se zjištěními uvedenými v lékařském nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 18. 2. 2005 a ze zjištěními učiněnými při návštěvě v bytě stěžovatele, nevypořádala. Uvedla pouze, že stěžovatel potřebuje občasné dopomoc při některých úkonech sebeobsluhy, což neodpovídá ani zjištěním uvedeným v lékařském nálezu pro zjištění bezmocnosti, ani zjištěním, které učinila v bytě posuzovaného. Navíc formulace „potřebuje občasné dopomoc“ nevypovídá ničeho o stavu z hlediska podmínek uvedených v ust. § 2 vyhl. č. 248/1995 Sb.

V dalším řízení proto bude třeba, aby krajský soud vyžádal od Posudkové komise MPSV ČR doplňující posudek. V tomto posudková komise zjistí a zhodnotí zdravotní stav a schopnost sebeobsluhy stěžovatele v roce 1998, kdy byl uznán převážně bezmocným a tento stav porovná se stavem ke dni 13. 4. 2005, tedy k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Při tomto posouzení bude muset vycházet z lékařského nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 18. 2. 2005 a ze zjištění učiněných při návštěvě posuzovaného, a bude se muset vyjádřit konkrétně k jednotlivým úkonům a poté zhodnotit, zda stěžovatel potřeboval dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, či nikoliv. Pokud by posudková komise setrvala na svých závěrech, bude muset vysvětlit, proč stěžovatel, který se pohybuje o dvou francouzských holích, a který potřebuje pomoc při použití WC, při česání, holení, koupání ve vaně, oblékání a obouvání a dalších úkonech, není alespoň částečně bezmocný ve smyslu § 2 vyhl. č. 248/1995 Sb. v tehdy platném znění.

Nejvyšší správní soud tedy se zřetelem k výše uvedenému musel napadený rozsudek ve výroku I. a III. zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu a rozsahu schopnosti sebeobsluhy ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné posouzení bezmocnosti stěžovatele k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost podle § 70 zák. č. 100/1988 Sb. Jde o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek NSS 4 Ads 13/2003 – 54).

Pokud jde o výrok II. rozsudku, zůstal nezměněn, neboť prakticky kasační stížností nebyl napaden, přičemž se závěry soudu ve vztahu k plnému invalidnímu důchodu a k mimořádným výhodám II. stupně Nejvyšší správní soud souhlasí.

V novém rozhodnutí o věci je krajský soud povinen se řídit závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Evě Křupkové, advokátce, byla stanovena za dva úkony po 250 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2

vyhl. č. 177/1996 Sb. v tehdy platném znění], a dále náhrada hotových výdajů 2x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 650 Kč. Uvedená odměna bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 30ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu